

PREZYDENT MIASTA POZNANIA
URZĄD MIASTA POZNANIA
Wydział Finansowy
Stanowisko ds. prawno-podatkowych
60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22
tel. (61) 878-48-12

Poznań, 23 marca 2016 r.

Fn-XIV.310.3.2016
L: 23031602496

INDYWIDUALNA INTERPRETACJA

PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Poznania na podstawie art. 14j § 1 i 3 w zw. z art. 14b, art. 14c i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tj.: Dz. U. z 2015 r. poz. 613 z późn. zm.), w odpowiedzi na wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 2 lutego 2016 r. (data wpływu do organu podatkowego) w zakresie przepisów ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 849 z późn. zm.)

postanawia uznać stanowiska Wnioskodawcy wyrażone we wniosku **za nieprawidłowe**.

UZASADNIENIE

W dniu 2 lutego 2016 r. wpłynął wniosek o wydanie pisemnej indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego co do zakresu i sposobu stosowania przepisu art. 6 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991r. (tj. Dz. U. z 2014 r. poz. 849 z późn.zm. - dalej zwana u.p.o.l.).

Przedstawiono następujący opis stanu faktycznego:

Wnioskodawca jest właścicielem budynku posadowionego na gruncie, dla którego jest utworzona księga wieczysta. Budynek był oddawany do użytkowania etapami. W pierwszej kolejności do użytkowania został oddany parter, natomiast w październiku 2015 r. do użytkowania zostało oddane pierwsze piętro budynku. Po zgłoszeniu do opodatkowania nowo oddanej do użytkowania powierzchni, organ podatkowy uznał, że datą powstania obowiązku podatkowego nie będzie dzień 1 stycznia 2016 r., tylko dzień powstania obowiązku podatkowego w zakresie parteru.

Do opisanego stanu faktycznego zadano następujące pytania:

1. Jaka jest data powstania obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości budynkowej – pierwszego piętra – zlokalizowanego w Poznaniu przy ul oddanej do użytkowania w drugim etapie budowy nieruchomości, w październiku 2015 r.?
2. Czy datą powstania tego obowiązku podatkowego będzie data powstania obowiązku podatkowego w odniesieniu do oddanej uprzednio do użytkowania części nieruchomości – parteru, czy też dzień 1 stycznia 2016 r.?

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

Wnioskodawca w uzasadnieniu swojego wniosku wskazuje, że art. 6 ust. 2 u.p.o.l. stanowi, że jeżeli okolicznością od której uzależniony jest obowiązek podatkowy, jest istnienie budowli albo budynku lub ich części, obowiązek podatkowy powstaje z dniem 1 stycznia roku następującego po roku, w którym budowla została zakończona albo w którym rozpoczęto użytkowanie budowli albo budynku lub ich części przed ich ostatecznym wykończeniem.

Wnioskodawca podziela również stanowisko WSA w Łodzi zawarte w wyroku z dnia 4 października 2012 r. (sygn. akt I SA/Łd 1542/11), który orzekł, iż obowiązek podatkowy powstaje tylko w zakresie użytkowanej części budynku, a nie w zakresie całości. Sąd również wskazał, że jeżeli by obowiązek podatkowy powstawał w zakresie całego budynku, to użycie w tym przepisie określenia „lub jego części” byłoby zbędne.

Strona również zauważa, że orzecznictwo sądów administracyjnych nie jest jednolite i jak przykład wskazuje wyrok WSA w Warszawie z dnia 18 stycznia 2008 r. (sygn. akt III SA/Wa 110/07) w którym orzekł, iż rozpoczęcie użytkowania części budynku powoduje powstanie obowiązku podatkowego w stosunku do całego budynku; obowiązek podatkowy dotyczy całego budynku, chociaż właściciel miał przez dłuższy jeszcze okres czasu użytkować, tylko jego wykończoną część.

Mając powyższe na uwadze wnioskodawca podziela w całości stanowisko interpretacji przepisu art. 6 ust. 2 u.p.o.l. zaprezentowane w wyroku WSA w Łodzi z dnia 4 października 2012 r., zatem wywodzi, iż datą powstania obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości od części nieruchomości budynkowej – pierwszego piętra, oddanej do użytkowania w drugim etapie budowy nieruchomości, w październiku 2015 r. jest dzień 1 stycznia 2016 r.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za nieprawidłowe.

W myśl art. 14b § 1 i 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 613 z późn. zm. - dalej "Ordynacja podatkowa") minister właściwy do spraw finansów publicznych, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej). W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 Ordynacji podatkowej).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Ponadto należy zaznaczyć, że interpretacja dotyczy wyłącznie przepisów prawa podatkowego, organ podatkowy nie jest uprawniony do interpretacji przepisów z innych dziedzin prawa.

Stanowisko przedstawione przez Stronę jest nieprawidłowe.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 2 u.p.o.l.: „Jeżeli okolicznością, od której jest uzależniony obowiązek podatkowy, jest istnienie budowli albo budynku lub ich części, obowiązek podatkowy powstaje z dniem 1 stycznia roku następnego po roku, w którym budowla została zakończona albo w którym rozpoczęto użytkowanie budowli albo budynku lub ich części przed ich ostatecznym wykończeniem”.

Mając na uwadze treść wyżej wymienionego przepisu prawnego, w przypadku budynków lub ich części oraz budowli obowiązek podatkowy powstaje dopiero od początku roku następnego po roku, w którym budowa wspomnianych obiektów została zakończona lub w którym rozpoczęto użytkowanie budynku albo jego części przed ich ostatecznym wykończeniem. Regulacja ta oznacza, że ukończenie budowy budynku lub rozpoczęcie użytkowania budynku jeszcze niewykończonego rodzi obowiązek podatkowy. *„Z punktu widzenia powstania obowiązku podatkowego traktuje się przy tym na równi fakt ukończenia budowy i rozpoczęcia użytkowania budynku. I w jednym i drugim przypadku obowiązek podatkowy dotyczy całego budynku, chociażby właściciel miał przez następnych kilka lat zajmować tylko jego parter z powodu niewykończenia reszty budynku”* (por. L. Etel, Podatek od nieruchomości. Komentarz. LEX 2013). Zatem z analizowanego art. 6 ust. 2 u.p.o.l. wynika, że rozpoczęcie użytkowania budynku, jeszcze niewykończonego ostatecznie powoduje konieczność zapłacenia podatku, od początku następnego roku, ustalanego od całego budynku. Obowiązek ten dotyczy również części, która nie została wykończona czy przekazana do użytkowania.

Powyższe stanowisko jest prezentowane w orzecznictwie sądów administracyjnych m.in.: wyrok NSA w Warszawie z dnia 8 maja 2012 r. sygn. akt II FSK 2090/10; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 13 listopada 2013 r. sygn. akt III SA/Po 896/13; wyrok NSA w Warszawie z dnia 8 maja 2014 r. sygn. akt 1228/12 i wyrok WSA w Poznaniu z dnia 4 listopada 2015 r. sygn. akt I SA/Po 608/15. Również w wyroku WSA w Gliwicach z dnia 4 grudnia 2014 r. (sygn. akt I SA/GI 608/14) sąd wskazuje, że *„(...) podkreślenia wymaga, to, że art. 6 ust. 2 u.p.o.l. wynika uzasadnione twierdzenie, że rozpoczęcie użytkowania budynku jeszcze ostatecznie niewykończonego powoduje konieczność zapłacenia podatku od początku następnego roku i to ustalonego od całego budynku, co oznacza wbrew stanowisku skarżącej, że obowiązek ten dotyczy również tej części budynku, która nie została wykończona czy przekazana do użytkowania. Nie zmienia tego fakt, że skarżąca dokonywała etapami wykończenia poszczególnych kondygnacji budynku i deklarowała je do opodatkowania. Powyższe rozważania wskazują bowiem na konieczność opodatkowania także tych pięter budynku, które nie były bezpośrednio użytkowane (...)”*. W podsumowaniu wyroku sąd podniósł, że: *„(...) na podstawie art. 6 ust. 2 u.p.o.l. rozpoczęcie użytkowania części budynku lub budowli powoduje powstanie obowiązku podatkowego w stosunku do całego budynku lub budowli; z brzmienia tego przepisu wynika zatem, że obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości jest związany z rozpoczęciem faktycznego użytkowania budynku lub jego części przed ostatecznym wykończeniem, a w takim*

przypadku obowiązek ten powstanie bez względu na to, czy zostaną spełnione przesłanki przewidziane w przepisach prawa budowlanego, czy też nie; jeżeli budynek istnieje to opodatkowaniu podlega cała jego powierzchnia użytkowa, choćby w danym roku część budynku nie była faktycznie wykorzystywana”.

W świetle powyżej zaprezentowanego stanu faktycznego sprawy oraz zaprezentowanego powyżej stanowiska prawnego organu dotyczącego interpretacji art. 6 ust. 2 u.p.o.l. należy stwierdzić, iż stanowisko Wnioskodawcy w sprawie interpretacji przedmiotowego przepisu jest błędne. Zatem obowiązek podatkowy w stosunku do całego budynku powstał w dacie powstania obowiązku podatkowego w odniesieniu do oddanej uprzednio do użytkowania części nieruchomości.

Reasumując, stanowisko wnioskodawcy należy uznać za nieprawidłowe.

Pouczenie:

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach - art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Miasta Poznania na adres Urząd Miasta Poznania Wydział Finansowy, 60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22

Z up. PREZYDENTA MIASTA

Iwona Maćkowiak
Z-C A DYREKTORA WYDZIAŁU